

**PIETARIN KUVERNEMENTIN
MAATALOUSTYÖLÄISTEN
I EDUSTAJAKOKOUKSEN ¹¹ ISTUNTO
MAALISKUUN 13 p:nä 1919**

1

PUHE MAATALOUSTYÖLÄISTEN
AMMATTILIITON PERUSTAMISESTA

Toverit, olen erittäin iloinen saadessani tilaisuuden tervehtiä Kansankomissaarien Neuvoston puolesta maataloustyöläisten edustajakokousta, jonka tehtävänä on perustaa maataloustyöläisten ammattiliitto.

Toverit, me olemme puolueen Keskuskomiteassa ja Yleisvenäläisessä ammattiliittojen neuvostossa pitäneet jo useita neuvotteluja yhdessä Työasiain kansankomissaarin тов. Schmidtin sekä Yleisvenäläisen ammattiliittojen neuvoston jäsenten ja muiden toverien kanssa siitä, miten pitäisi ryhtyä järjestämään maataloustyöläisiä. Maataloustyöläisten ei ole vielä missään koko maailmassa onnistunut perustaa vähänkään pysyvää ammatillista liittoa, ei edes kaikkein kehittyneimmissä maissa, joissa ammattiliittojen syntyhistoria ulottuu ei ainoastaan vuosikymmenten, vaan jopa vuosisatojen taakse. Te tiedätte millaisena haittana ovat siinä talonpoikaiston, maataloustyöväen elämänolot, miten suurena esteenä siinä on maataloustyöväen hajanaisuus, pirstoutuneisuus, minkä vuoksi sen on verrattomasti vaikeampi yhdistyä liitoksi kuin kaupunkien työväen.

Samaan aikaan työläisten ja talonpoikain valta on ryhtynyt kautta linjan rakentamaan kommunistista yhteiskuntaa. Se on asettanut tehtäväkseen ei vain lakaista lopullisesti pois tilanherrat ja kapitalistit — sen me olemme jo melkein tehneet —, vaan myös rakentaa sellaisen yhteiskunnan, johon tilanherralla enempää kuin kapitalistillakaan ei olisi enää paluuta. Vallankumouksissa on monesti käynyt niin, että tilanherrat ja kapitalistit on onnistuttu lakaisemaan

pois, mutta kulakeista, rikkaista talonpojista, keinottelijoista on melko lyhyessä ajassa kasvanut uusia kapitalisteja, jotka ovat toisinaan sortaneet työläisiä pahemmin kuin entiset tilanherrat ja kapitalistit. Tehtävä, joka meidän tulee ratkaista, on seuraava: on toimittava niin, ettei ainoastaan ajettaisi pois vanhoja kapitalisteja, vaan ettei uusiakaan voisi syntyä, että valta olisi ja pysyisi kokonaan, täydellisesti, yksinomaisesti niiden käsissä, jotka tekevät työtä, jotka elävät omalla työllään. Miten tämä voidaan tehdä? Sitä varten on yksi tie — maaseudun työläisten, proletarien järjestäminen; tämän järjestön pitää olla vakinainen; vain vakinaisessa joukkojärjestössä maataloustyöläiset voivat oppia itse hoitamaan suuria maatalousyhtiöitä, sillä kukaan muu — kuten kaikki ovat jo kauan kuulleet „Kansainvälisessä” laulettavan — ei voi tulla tässä asiassa avuksi, elleivät he itse opi sitä. Neuvostojen valta, Neuvostovalta, voi enintään antaa kaikkinaista apua tällaisessa järjestäytymisessä. Kapitalistiset järjestöt estivät sitä kaikin voimin, kaikilla lain keinoilla, tekosyillä, poliisivallan konsteilla, kiusanteolla, jos jonkinlaisilla konnankoukuilla. Euroopan kehittyneimmässä maassa, Saksassa, ei maataloustyöläisillä ole vielääkään järjestäytymisvapautta; siellä on yhä voimassa palkollisasetus, ja maataloustyöläiset ovat yhä vielä palvelusväen asemassa. Keskustelin aivan hiljattain erään huomattavan englantilaisen kanssa, joka oli saapunut Venäjälle sodan aikana. Hän oli ennen ollut kapitalismin kannattaja, mutta kehittyi sitten vallankumouksemme aikana aivan suuremmoisesti, ensin menshevikiksi ja nyt jo bolshevikiksi. Ja kun meillä hänen kanssaan tuli puhe Englannin työoloista — Englannissahan ei ole talonpoikia, on vain suurkapitalisteja ja maanviljelystyöväkeä —, hän sanoi: „En näe niissä mitään ruusunhoitoista, sillä maataloustyöläisemme elävät feodalismilla eikä kapitalismin oloissa — siinä määrin poljettuja, turtuneita, työn rasittamia he ovat, siinä määrin vaikeaa heidän on yhdistäytyä.” Ja näin on asianlaita kehittyneimmässä maassa, jossa eräs englantilainen maataloustyöläinen yritti jo puoli vuosisataa sitten perustaa maataloustyöläisten liittoa. Sellaista on edistys vapaissa kapitalistisissa maissa! Meillä valtiolta on alun pitäen päättänyt auttaa maatalouden ja muiden alojen työläisiä järjestäytymisessä. Meidän on annettava kaikkinaista apua. Minua ilahduttaa erityisesti se, että

täällä Pietarissa, missä on niin paljon kauniita rakennuksia, palatseja, joita ennen käytettiin kerrassaan vääriin tarkoituksiin, toverit ovat menetelleet oikein ottaessaan pois nuo palatsit ja muuttaessaan ne kokousten, konferenssien ja neuvottelujen pitopaikoiksi nimenomaan niitä väestöluokkia varten, jotka olivat tehneet työtä näiden palatsien ylläpitämiseksi ja pystyttäneet näitä palatseja vuosisatojen kuluessa ja joita ei ennen päästetty näiden palatsien lähellekään! (Suosionosoituksia.) Toverit, mielestäni nyt, kun melkein kaikki Pietarin palatsit on muutettu ensi kädessä kaupunkilaistyöväen ja myös maaseudun työväen, talonpoikaiston työtätekevän osan kokous- ja yhdistystaloiksi, mielestäni meillä on aihetta pitää tätä ensimmäisenä askeleena siihen, että väestön työtätekevä, riistetty osa saa mahdollisuuden järjestäytyä. Toistan, Neuvostovalta tekee viipymättä ja ehdottomasti kaikkensa auttaakseen tällaista järjestöä maaseutuelämän uudestijärjestämisessä, ettei jäisi sijaa kulakille, että keinottelu kävisi mahdollottomaksi, että osuustoiminnallinen yhteistyö tulisi maaseudulla yleiseksi säännöksi. Siinä tehtävä, jonka me kaikki asetamme ratkaistavaksemme. Te ymmärrätte mainiosti, miten vaikea tämä tehtävä on, ettei maaseudun oloja voida järjestää kokonaan uudesti dekreeteillä, laeilla eikä asetuksilla. Asetuksilla ja dekreeteillä voitiin kukistaa tilanherrat ja kapitalistit, niillä voidaan taltuttaa kulakit, mutta elleivät miljoonat maataloustyöläiset saa omaa järjestöään, elleivät he opi tässä järjestössä askel askeleelta itse ratkomaan kaikkia asioitaan, ei ainoastaan poliittisia, vaan myös taloudellisia — ja taloudellisethan ovat tärkeimpiä —, elleivät he opi hoitamaan suurtiloja, elleivät he muuta niitä — kun ne kerran on nykyään asetettu parempaan asemaan kuin muut maatilat — riistotalouden esikuvista, joissa työläisistä puserrettiin ennen verta ja hikeä, yhteistalouden esikuviksi, niin se on työtätekevien omaa syytä. Mutta vanhojen talouksien elvyttäminen ei nyt enää käy päinsä; ei voida päästä siihen, että meillä olisi 10 hyvää hevosta, 10 hyvää auraa 100 desjatiinaa kohti (jos otetaan 10 pientaloutta kukin 10 desjatiinaa). Meille ei jäänyt sellaista määrää hevosia eikä aurojakaan. Mutta jos tehdään työtä suurtaloudessa, jonka peltoala käsittää nuo samaiset 100 desjatiinaa, maanmuokkausosuuskunnan voimalla tai yhteismuokkausta soveltaen tai vapaaehtoisuuden pohjalla

järjestettävien maatalouskommuunien voimin, niin ehkä noita sanottuja 100 desjatiinaa kohti ei tarvitakaan 10 hevosta eikä 10 auraa, vaan tullaan toimeen 3 hevosella ja 3 auralla. Sillä tavoin voidaan säästää ihmistyövoimaa ja päästä parempiin tuloksiin. Mutta siihen johtaa vain yksi tie — nimittäin kaupungin ja maaseudun työväen liitto. Kaupunkilaistyöväki on ottanut käsiinsä vallan kaupungeissa; kaikkea sitä mitä kaupungeissa on luotu parasta palatsien ja huoneistojen rakentamisen alalla, kulttuurin alalla, kaikkea sitä kaupunkilaistyöväki levittää maaseudulle tietäen, että kaupunkilaistyöväen valta ei voi olla kestävä, ellei ole kestävää liittoa maataloustyöväen kanssa. Vain tällainen liitto, jonka perustaa te olette täällä laskemassa, voi johtaa pysyvään uudestijärjestelyyn. Tähän liittoon tulevat vapaaehtoisesti mukaan myös keskivarakkaat talonpojat. Tietysti tarvitaan paljon työtä — mitään ei synny yhtäkkiä. Kun liittonne perustetaan, kun se kasvaa, kehittyy, ulottaa toimintansa joka puolelle Venäjää, kun se tulee toimimaan mitä kiinteimmässä yhteistyössä kaupunkilaistyöväen liiton kanssa, niin me ratkaisemme tämän vaikean tehtävän yhteisin ponnistuksin, miljoonien järjestäytyneiden maatalous- ja kaupunkilaistyöläisten ponnistuksin ja selviydymme siitä rappioutilasta, johon neljä vuotta kestänyt sota on syössyt kaikki kansat ja meidät; me selviydymme, mutta emme vanhaan hajalliseen yksityistalouteen — sellainen talous tuomitsee ihmiset sivistymättömyyteen, kurjuuteen, hajanaisuuteen —, vaan siirrymme yhteiseen, suureen, osuustoiminnalliseen talouteen. Silloin tulee kaiken, mitä inhimillinen tiede ja inhimillinen tekniikka ovat saavuttaneet, kaikkien keksintöjen, asiantuntijoiden kaikkien tietojen — kaiken tämän tulee palvella yhdistyntyä työväkeä. Työläisten pitää tulla kaiken isänniksi, heidän pitää oppia itse johtamaan ja johtaa niitä, jotka, kuten esimerkiksi monet agronomit, ovat tähän saakka toimineet kapitalistien käskyläisinä, työmiehiä vastaan. Tämä tehtävä ei ole helppo, mutta kaupungeissa on tehty sen ratkaisemiseksi hyvin paljon. Te otatte nyt ensimmäisiä askeleita tämän tehtävän ratkaisemiseksi maaseudulla. Lopetan tähän, esitän vielä kerran Kansankomissaarien Neuvoston tervehdyksen ja lausun julki varmuuteni siitä, että liittonne, jonka perustusta te olette täällä laskemassa, muuttuu lähitulevaisuudessa yhtenäiseksi Yleisvenäläiseksi

maataloustyöläisten ammattiliitoksi. Se on muodostuva Neuvostovallan todelliseksi tueksi maaseudulla, se on muodostuva tukinojaksi, kärkiarmeijaksi koko maaseutuelämän, maalaiselämän uudistamistyössä niin, ettei mitään riistoa, ei mitään rikkaiden herruutta köyhiin nähden voisi enää syntyä yhteisen, yhdistyneen, osuustoiminnallisen työn maaperällä. Siinä ovat toivomukseni, toverit! (S u o s i o n o s o i t u k s i a.)

*Lyhyt seloste julkaistu
maaliskuun 14 pnä 1919
„Severnaja Kommuna” lehden
58. numerossa*

*Julkaistu ensi kerran kokonaisuudessaan
v. 1923
aikakauslehdessä „Rabotnik Zemli i Lesa”
№ 4—5*

*Julkaistaan aikakauslehteen
tekstiin verrattun
pikakirjoitteen mukaan*

2

VASTAUS KYSYMYKSIIN

Olen saanut kaksi kirjelappua, joissa molemmissa kysytään, sallitaanko pitää neuvostotiloilla pientä karjaa, erillisiä kasvitarhoja ja siipikarjaa. Pyysin juuri nähdäkseni sen lain tekstin, joka oli hiljattain käsiteltävänä meillä Kansankomissaarien Neuvostossa ja jonka Toimeenpaneva Keskuskomitea on vahvistanut; lain nimenä on „Asetus sosialistisesta maankäytön järjestelystä ja toimenpiteistä sosialistiseen maanviljelyyn siirtymiseksi”. En tiedä, onko täällä tuon lain teksti. Osallistuin sen laatimiseen ja olin alustuksentekijänä Toimeenpanevan Keskuskomitean asettamassa valiokunnassa. Ellen muista väärin — lakeja meillä on paljon, niin että kaikkia ei voi muistaa tiedustelematta, ja sen jälkeen meillä on julkaistu paljon lakeja — siinä laissa on erityinen artikla, jossa sanotaan, että neuvostotiloilla näiden tilojen työntekijät eivät saa pitää erillistä karjaa eivätkä viljellä erillisiä kasvitarhoja. Pyytäisin hakemaan käsille tuon lain ja selvittämään asian. (Leninille ojennetaan lain teksti.) Tässä on 46. artiklan sanamuoto: „Kenelläkään työläisistä ja toimihenkilöistä ei ole oikeutta pitää tiloilla omia kotieläimiä, siipikarjaa eikä kasvitarhoja.” Näin ollen asia on siten, ettei kaikilla teistä ole ollut tietoa tästä laista. Kuten muuan toveri puhemiesistä sanoi minulle, teillä on edustajakokouksen aikana syntynyt paljon väittelyä juuri tästä kysymyksestä. Sitä en oikein käsitä. Minulle ojennettiin juuri „Izvestijan” numero, jossa on julkaistu tämä laki — „Asetus sosialistisesta maankäytön järjestelystä ja toimenpiteistä sosialistiseen maanviljelyyn siirtymiseksi”. Mitä varten lakiin on otettu tällainen pykälä? Yhteisen työn jär-

jestämiseksi yhteisessä taloudessa. Mutta jos aletaan jälleen viljellä erillisiä kasvitarhoja, pitää omia kotieläimiä, siipikarjaa y.m.s., kaikki saattaa palautua takaisin pien-talouteen, niin kuin on ollut tähänkin asti. Kannattaako siinä tapauksessa ryhtyä koko asiaan? Kannattaako perustaa neuvostotiloja? Tietenkin, jos te tuntien hyvin Pietarin kuvernementin työolot — minulle kerrottiin, että kokouksen koostuu yksinomaan Pietarin kuvernementin edustajista — jos te käsittelette tämän kysymyksen ja tulette hyvin tuntemanne Pietarin kuvernementin työkokemusten pohjalla kaikista yhteistalouden puolesta puhuvista seikoista huolimatta johtopäätökseen, että on tehtävä, sano-kaamme, väliaikainen poikkeus Pietarin kuvernementin suhteen, me otamme tämän kysymyksen uudelleen käsiteltäväksi. Mutta teidän pitää koettaa todistaa meille, että sellainen poikkeus on todella tarpeellinen, että Pietarin kuvernementissa on omat erikoisuutensa, joita ei ole muualla, muutenhan toisetkin alkavat pyytää samaa. Edelleen pitää selittää, että suositellessanne hallitukselle tätä toimenpidettä tai vaatiessanne sitä hallitukselta te pidätte sitä väliaikaisena toimenpiteenä, sillä tuskin voidaan kiistellä siitä, että neuvostotilojen tulee rakentua yhteisen työn pohjalle ollakseen nimensä veroisia. Olemme nähneet monia vuosia, monia vuosisatoja sellaista työntekoa, kun talonpoika työskenteli omalla maapalstallaan, omassa taloudesaan, oman karjansa ja kanojensa parissa, omilla äkeilläään, sahroillaan j.n.e.; me tiedämme mainiosti, että Venäjällä ja muissa maissa siitä koituu talonpojille vain valistumattomuutta ja kurjuutta, rikkaiden herruutta köyhälistöön nähden, koska hajallaan toimien ei voida ratkaista niitä tehtäviä, joita maatalouselinkeinojen tulee ratkaista. Voidaan vain joutua takaisin entiseen kurjuuteen, josta yksi sadasta tai ehkä viisi sadasta pääsee rikastumaan, kun taas muut elävät kurjuudessa. Sen tähden tehtävänäme onkin nyt siirtyä maan yhteismuokkaukseen, siirtyä suuriin yhteistalouksiin. Neuvostovallan taholta ei kuitenkaan saa olla mitään pakotusta, mikään laki ei siihen pakota. Maatalouskommuuni perustetaan vapaaehtoisesti, siirtyminen maan yhteismuokkaukseen voi olla yksinomaan vapaaehtoisista, vähintäkään pakotusta työläis- ja talonpoikaishallituksen taholta ei tässä asiassa saa olla eikä sitä salli. Jos joku teistä sattuisi havaitsemaan sellaista pakotusta,

niin teidän tulee tietää, että se on väärinkäytöstä, että se on lain loukkausta, jota pyrimme ja tulemme kaikin voimin oikomaan. Järjestyneiden maataloustyöläisten tulee olla apunamme; vain heidän omalla järjestövoimallaan voidaan tehdä loppu sellaisista väärinkäytöksistä. Mutta neuvostotilat ovat eri asia. Ne ovat sellaisia talouksia, jotka eivät ole olleet yksityisten pienomistajain hallussa; Neuvostovalta ottaa ne huomaansa ja sanoo: me lähetämme sinne ne agronomit, joita meillä on, annamme näille talouksille kaiken maatalouskaluston, mitä on jäljellä. Jos onnistutaan lopettamaan sota ja solmimaan rauha Amerikan kanssa, niin saamme sieltä laivanlastin uudenaikaisia työvälineitä ja annamme ne neuvostotiloille, jotta suurtalouksissa tuotettaisiin yhteisvoimin entistä paremmin, entistä halvemmalla ja entistä enemmän. Neuvostotila asettaa tehtäväkseen opettaa vähitellen maatalousväestöä kehittämään itsenäisesti uutta järjestystä, yhteisen työnteon järjestystä, jonka vallitessa ei enää voi syntyä uudelleen kourallista rikkaita sortamaan köyhälistön joukkoja, kuten ennen on aina ollut, ei yksin meidän maaseudullamme, vaan myös vapaimmissakin tasavalloissa. Te tiedätte vallan hyvin, miten paljon kylissämme on vielä keinottelevia talonpoikia, jotka ovat haalineet sodan aikana kokoon satojatuhansia ruplia ja säilyttävät tuota Kerenskin rahaa pankkseen sen uudelleen pyörimään ja sortaakseen köyhää talonpoikaa. Millä keinoin sitä vastaan voidaan taistella? Ei mitenkään muuten kuin siirtymällä yhteistalouteen. Maatalouskommuuni perustetaan vapaaehtoisesti, mitään pakotusta ei saa olla; sama koskee myös maan yhteisviljelyä. Neuvostotilan maa on koko kansan maata — tähän tiedätte, että kaikkalainen maanomistus lakkautettiin talonpoikain valta- van enemmistön vaatimuksesta lokakuun 26 päivän vastaisena yönä 1917, seuraavana yönä neuvostovallankumouksemme jälkeen. Näitä koko kansan maita, joita annetaan suurtalouksien perustamista varten, nimitetään neuvostotiloiksi. Voiko entinen pienviljely kehittyä neuvostotiloilla uudelleen? Uskon teidän kaikkien olevan samaa mieltä, että niin ei voi tapahtua, ei saa tapahtua. Jos te, ottaen huomioon Pietarin kuvernementin taloudelliset olot, ne käytännön olosuhteet, jotka tunnette mainiosti ja joita me emme tietenkään voineet ottaa lukuun, emme ehkä tuntee neekaan niitä,— jos te, ottaen huomioon nämä olosuhteet

ja harkittuanne asiaa huolellisesti ja kaikin puolin päädytte siihen, että Pietarin kuvernementin suhteen voidaan tehdä poikkeus, että voidaan sallia poikettavan säännöstä tietyksi ajaksi, silloin koettakaa todistaa mahdollisimman selvästi tämän asian välttämättömyys, jotta muuttaisimme päätöksemme, ja minä voin luvata varmasti, että käsittelemme edustajakokouksenne päätöksen johdosta tämän kysymyksen vielä kerran Kansankomissaarien Neuvostossa ja sitten käsittelemme sen vielä kerran Toimeenpanevassa Keskuskomiteassa. Harkitsemme, pitäisikö ehkä 46. artiklan kohdalla, joka kieltää perustamasta omia kasvitarhoja, pitämästä pientä karjaa, siipikarjaa j.n.e., tehdä poikkeus Pietarin kuvernementin osalta tietyksi lyhyeksi ajaksi, tietyin ehdoin. Vaikka olemme sillä kannalla, että pitää siirtyä yhteistalouteen, vaikka koko toiminta on tähdätty siihen, teemme kuitenkin käytännön kysymyksistä hyvin perillä olevien ihmisten neuvoa seuraten tiettyjä poikkeuksia — siitä emme kieltäydy, koska poikkeukset ovat toisinaan välttämättömiä. Toivomme, että siten työskennellen asiat alkavat luistaa hyvin ja meidän onnistuu laskea perusta todella sosialistiselle maanviljelylle. (S u o s i o n o s o i t u k s i a.)

*Julkaistu ensi kerran
v. 1926*

*Julkaistaan
pikakirjoitteen mukaan*